

... AKO I MY ODPÚŠŤAME SVOJIM VINNÍKOM

Rodinná katechézka 31-2018 (551)

www.inky.sk

týždeň po 8. 4. 2018

... alebo o tom, prečo môžeme od Boha dostať len toľko, koľko sami dáme..

BOŽIE SLOVO:

(Mt 6,14-15 SSV)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Matúša: *V tom čase povedal Ježiš svojim učeníkom: Ak vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj váš nebeský Otec vám odpustí. ¹⁵ Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vaše hriechy.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 311 a 292 + 421, 422, 423, 427)

Prosíme nášho Otca v Nebi, aby nám odpustil naše nedostatky a hriechy. Súčasne ale sami dávame podmienku: *Pane, ale len natoľko, nakoľko to isté robíme aj my!* Prečo? A prečo aj inde Ježiš hovorí omnoho všeobecnejšie o rovnako princípe: „*Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám.*“ ³⁸ *Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“* (Lk 6,37-38)? Prečo môžeme od Boha prijať iba toľko, koľko sami dávame?

Keď prosíme nášho Otca o odpustenie, o čo Ho vlastne prosíme? O toto: *Otče, Ty si nás stvoril, aby sme boli ako Ty, aby sme boli s Tebou zbožstení v sláve (KKC 398). My sme ale toto Tvoje očakávanie nenaplnili. Nie sme ako Ty. Nežijeme ako Ty. Nemyslíme ako Ty. Nehovoríme ako Ty. Nekonáme ako Ty. Zlyhali sme, nie Tvojou, ale našou vinou. Prosim, Pane, netrestaj nás za to! Nemáme ako splatiť tento svoj dlh. Prosim, odpusť nám ho! Prijmi nás späť, k sebe, aj napriek tomuto dlhu, ktorý voči Tebe máme a ktorý nemôžeme nijako a ničím ospravedlniť, veď si nám dal všetko potrebné na to, aby sme Tvoj zámer a očakávanie naplnili!*

Táto prosba o odpustenie má zmysel jedine vtedy, ak sa aj sami k Otcovi vraciame! *Spomeňme si na podobenstvo O márnotrattom synovi! Aký zmysel by malo otcovo odpustenie, keby synovi nedovolil vrátiť sa domov? Ale rovnako, aký zmysel by malo otcovo odpustenie, keby sa syn nevrátil späť domov, do domu otca?* Odpustenie má zmysel len vtedy, ak sa rozhodneme svoj hriech zanechať a vrátiť sa späť k nášmu Otcovi v Nebi, do Otcovho Domu a stať sa konečne tým, čím nás Boh predurčil a kvôli čomu nás stvoril i vykúpil: bohmi v Bohu, synmi a dcérami Otca na Nebesiach.

Čo to v praxi znamená? Už vieme, že Nebo nie je miesto, ale stav, kedy sme ako Boh. Vrátiť sa k Otcovi teda znamená urobiť to, čo hovorí Apoštol: „*Máte odložiť starého človeka s predošlým spôsobom života, ktorý sa ženie za klamnými žiadosťami do skazy,*“ ²³ *a obnovovať sa duchovne premenou zmýšľania,*“ ²⁴ *obliecť si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti“* (Ef 4,22-24). Čiže v praxi: Doteraz som zmýšľal ako obyčajný svetský človek, oteraz sa idem od Krista učiť zmýšľať ako Boh. Doteraz som žil ako obyčajný svetský človek, oteraz sa idem od Krista učiť žiť ako Boh. Doteraz som hovoril ako obyčajný svetský človek, oteraz sa idem od Krista učiť hovoriť ako Boh. Doteraz som konal obyčajné svetské skutky a diela, oteraz sa idem od Krista učiť konať Božie diela. Toto je návrat domov. Ak toto konám, prijímam Otcovo odpustenie. A kým toto nekonám, tak ešte stále toto odpustenie odmietam – pretože Boh ma svojim odpustením volá vrátiť sa Domov, do Neba, do stavu *byť, žiť, konať ako Boh*, – ale ja toto odpustenie a návrat ešte stále neprijímam, ešte stále ho odmietam.

Ako do toho zapadá práve odpustenie? Nuž, odpustenie je základný postoj a podstata lásky, ktorá je podstatou a základom Božieho života – a teda aj nášho *zbožšteného* života, ktorému sa teraz ako kresťania učíme. Aj preto nás podstate odpustenia Ježiš učil pri samej Poslednej večeri ako tomu najzásadnejšiemu – a to dvomi úkonmi, o ktorých oboch povedal, že ich máme po ňom opakovať:

PRVÝM BOLO UMÝVANIE NÔH. Ježiš nečakal, kým Jeho spolustolovníkov pripraví nejakí sluhovia – alebo sami učeníci – podľa Jeho očakávaní. Prijal ich takých, akí boli, zaprášeni, špinaví, nepripravení – a sám im pomohol dostať sa do stavu pripravenosti. Toto je odpustenie: Nečakať, kým sa ľudia najprv stanú podľa našich očakávaní, nenútiť ich, aby najprv oni naplnili naše očakávania, ale prijať ich ako *dlžníkov*, tak, ako sa to modlíme v Otčenáši, prijať ich takých, akí sú, so všetkými ich chybami, nedostatkami, defektmi, zlyhaniami, so všetkým tým, čo nás irituje, števe, znervózňuje, obťažuje, lezie na nervy,... a potom, vlastnou službou, úprimnou a láskyplnou poníženosťou (nie komandovaním „umy si nohy“, ako to často robíme: „Urob toto! Zmeň sa! Naprav sa! Zamysli sa nad sebou!“) im pomôcť k tomu, aby v sebe našli odvahu s našou pomocou, podporou, opretí o nás zmeniť svoj život a povstať z nedokonalosti k dokonalosti a z hriechov k svätosti.

DRUHÝM BOLA EUCHARISTIA, kde nám Ježiš dal nie *niečo*, ale *celého Seba*, svoje vlastné Telo a Krv – a tým nám dal najavo, že ak chceme nasledovať Jeho, musíme aj my do tejto lásky a odpustenia vložiť nie niečo, ale *všetko*, celého seba a urobiť tak lásku a odpustenie svojim životným štýlom, stať sa v tomto smere rovnako láskou, ako Boh JE láskou a preto sa v láske a teda aj v odpustení dáva úplne celý, bezvýhradne, bezpodmienečne, bezhranične!

1) KTO to Bohu hovorí? Ja, človek, ktorý túžim po Božom odpustení a prijatí.

2) ČO Bohu hovorím? Že ak chcem Jeho odpustenie prijať, musím ho naozaj prijať – a to znamená vrátiť sa k Bohu – a to znamená zanechať *nepodobnosť* s Bohom a obliecť si *podobnosť* s Bohom.

3) KOMU to hovorím? Bohu, ktorý mi odpustil – a preto aj ja práve preto idem odpúšťať rovnako!

ROZJÍMANIE:

1.: UVAŽOVANIE:

Prijať odpustenie – tým, že sa vrátíme od *nepodobnosti* s Bohom k *podobnosti* Bohu – teda znamená tri veci:

1) Prijat' bližneho takého, aký je. Niektorí ľudia vravia: „Ja som mu odpustil, ale už s ním nechcem nič mať!“ To je len polovica tohto prvého kroku. Odpustenie podľa Boha neznamená len zrieknuť sa vymáhania dlhu na druhom človekovi či trestu za jeho zlé skutky, ale aj skutočné prijatie ho – s láskou otca márnotrattého syna.

2) Odpustenie znamená pomôcť druhému zmeniť sa. Nie silou, nátlakom, ale tým, že budeme stáť pri ňom ako jeho opora, dodáme mu odvahu k zmene – a potom mu s ňou aj citlivo a jemne pomôžeme – tak, ako to zachytil Ján, keď Ježiš umýval nohy Petrovi. Pozrieme si v Písme tú epizódku, je krátka, ale veľmi poučná!

3) Máme do toho vložiť celého seba a urobiť tento postoj odpustenia a láskyplnej služby svojim životným štýlom – nielen nejakým skutkom, ktorý si „odstavíme“ a potom skončíme s pocitom, „že však sme už urobili dost“...

2.: MEDITÁCIA:

Ako sme na tom v našej rodine? V čom si navzájom „dlhujeme“ to, že nie sme podľa očakávaní druhých? V čom vnímam u ostatných členov rodiny ich „dlhy“ voči mne, čiže to, že nie sú podľa mojich nárokov, predstav a očakávaní? Ak sa dá, pohovárajte sa o tom otvorene a úprimne – ale bez toho, aby ste seba obhajovali či hoci len slovom ospravedľovali! A určite sa nepohádajte ☺!

Skúste si spoločne predstaviť, ako by Vaša rodina vyzerala, keby ste si naozaj vzájomne odpustili a podľa príkazu Krista si doma, v rodine, „*nohy umývali*“!

Nakoniec zatvorte oči a skúste si túto atmosféru, ktorá by vo Vašej rodine bola, čo najživšie v sebe predstaviť, prežiť, precítiť, vychutnať, naplniť sa ňou!

CVIČENIE CEZ TÝŽDEŇ:

Opakujte toto posledné cvičenie každý deň ráno a, ak sa dá, aj počas dňa. A skúste podľa tejto zásady aj konať v rodine tak, aby sa táto vízia uskutočnila!